

Arrest

nr. 290 223 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 december 2022 tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten die blijken uit het administratief dossier zijn de volgende:

Op 22 mei 2015 dient de verzoeker, die de Nederlandse nationaliteit heeft, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19).

Op 1 december 2015 wordt de verklaring van inschrijving afgegeven en op 16 december 2015 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 13 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden in één en dezelfde akte, onder de vorm van een bijlage 21, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 augustus 2016.

Op 31 augustus 2016 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19).

Op 21 december 2016 wordt beslist dat de verzoeker mag worden ingeschreven en de verklaring van inschrijving wordt vervolgens afgeleverd op 29 december 2016.

Op 14 januari 2017 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 2 oktober 2020 wordt de verzoeker van ambtswege afgevoerd uit de registers, dit na een voorstel van afvoering van 3 februari 2020.

Op 29 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een beslissing waarbij een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd. Het betreffen de thans bestreden beslissingen, die op 2 januari 2023 aan de verzoeker werden ter kennis gebracht.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, dat luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer N., Z., geboren te Rotterdam, op xx.xx.1998 onderdaan van Nederland wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegekend.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2 en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, feiten waarvoor hij op 02.10.2020 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding.*

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel, ten opzichte van een minderjarige, gebruik makend van kunstgrepen of geweld, in het kader van een vereniging en waarbij het leven van het slachtoffer M. N. opzettelijk in gevaar is gebracht. Elk van de daders hebben zich gedurende een zekere tijd onderling verbonden met als doel de seksuele uitbuiting van het slachtoffer. Daarbij had ieder zijn taak. F. organiseerde de prostitutie van de minderjarige meisjes samen met N. (betrokkene) en 2 andere kompanen. Zij benaderden de minderjarigen en controleerden de meisjes, regelden de advertenties, beheerden de werkgsm en onderhielden de contacten met de klanten of begeleiden de meisjes er naar toe. De feiten getuigen van een extreem vervaagd normbesef, waarbij de drang naar gemakkelijk geldgewin primeert op het respect voor de fysieke en psychische Integriteit van de zeer jonge slachtoffers. Betrokkene en de mededaders maakten schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke ernstige of verwoestende impact op de verdere ontwikkeling van hun minderjarige slachtoffers. De slachtoffers, hoe contradictorisch soms ook, kunnen blijkbaar maar moeilijk uit zulke situatie ontsnappen. Een dergelijke houding van beklaagden, de veelheid van feiten, het gegeven dat sommige beklaagden reeds eerder werden veroordeeld voor andere en/of gelijkaardige feiten, impliceert een criminele ingesteldheid met een zeer groot gevaar op recidive. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (mensenhandel) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de

openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 10.08.2022 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en gelet op het gegeven dat hij het voorwerp uitmaakt van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij sinds 2014 in België verblijft; dat hij met een paspoort en samen met zijn moeder en zijn broer naar België kwam; dat zijn paspoort thuis ligt; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar Nederland, dat hij een duurzame relatie heeft en dat zijn partner te Deurne woont; dat zijn familie te Antwerpen woont; dat hij een minderjarig kind heeft die te Deurne woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat hij daar niemand heeft; dat hij in België naar school is gegaan en dat hij hier jarenlang gewerkt heeft; dat zijn vrouw en zijn kind hier wonen en dat hij graag bij zijn gezin wil blijven in België; dat hij graag een kans wil om bij zijn gezin te blijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 16.12.2015 in het bezit werd gesteld van een E kaart. Op 03.02.2020 werd hij van ambtswege afgevoerd. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene in de betwiste periode aanwezig was in het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn zoon en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Nederland of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003. Mokrani/Frankrijk. §33; eveneens; EHRM 2 juni 2015, K.M Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder of zijn broer. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De redenen die betrokkene aanhaalt om niet te kunnen terugkeren naar zijn Nederland, houden geen schending in van het artikel 3 EVRM. Zijn zoon is nog heel jong waardoor deze zich gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving. Indien zijn partner en zijn kind hem niet wensen te vervoegen in Nederland, kan contact worden onderhouden door moderne communicatiemiddelen of door bezoeken gezien zijn gezin en familie die in België woont legaal het land kunnen in- en uitreizen.
(...)"

Het inreisverbod vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Aan de Heer

Naam: N.
Voornaam: Z.
Geboortedatum: xx.xx.1998
Geboorteplaats: Rotterdam
Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.12.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid: hij heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, feiten waarvoor hl, op 02.10.2020 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding,

Uit het vonnis blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel, ten opzichte van een minderjarige, gebruik makend van kunstgrepen of geweld, in het kader van een vereniging en waarbij het leven van het slachtoffer M.N. opzettelijk in gevaar is gebracht. Elk van de daders hebben zich gedurende een zekere tijd onderling verbonden met als doel de seksuele uitbuiting van het slachtoffer. Daarbij had ieder zijn taak. F. organiseerde de prostitutie van de minderjarige meisjes samen met N. (betrokkene) en 2 andere kompanen. Zij benaderden de minderjarigen en controleerden de meisjes, regelden de advertenties, beheerden de werkgsm en onderhielden de contacten met de klanten of begeleiden de meisjes er naar toe. De feiten getuigen van een extreem vervaagd normbesef, waarbij de drang naar gemakkelijk geldgewin primeert op het respect voor de fysieke en psychische integriteit van de zeer jonge slachtoffers. Betrokkene en de mededaders maakten schaamteloos misbruik van de kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden om hieruit munt te slaan zonder stil te staan bij de mogelijke ernstige of verwoestende impact op de verdere ontwikkeling van hun minderjarige slachtoffers. De slachtoffers, hoe contradictorisch soms ook, kunnen blijkbaar maar moeilijk uit zulke situatie ontsnappen. Een dergelijke houding van beklaagden, de veelheid van feiten, het gegeven dat sommige beklaagden reeds eerder werden veroordeeld voor andere en/of gelijkaardige feiten, impliceert een criminele ingesteldheid met een zeer groot gevaar op recidive.

Het winstgevend karakter van het misdadig gedrag van betrokkene toont een emetig en actueel risico aan van een nieuwe schending van de openbare orde

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij sinds 2014 in België verblijft; dat hij met een paspoort en samen met zijn moeder en zijn broer naar België kwam; dat zijn paspoort thuis ligt; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar Nederland; dat hij een duurzame relatie heeft en dat zijn partner te Deurne woont; dat zijn familie te Antwerpen woont; dat hij een minderjarig kind heeft die te Deurne woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat hij daar niemand heeft; dat hij in België naar school is gegaan en dat hij hier jarenlang gewerkt heeft; dat zijn vrouw en zijn kind hier wonen en dat hij graag bij zijn gezin wil blijven in België; dat hij graag een kans wil om b\$ zijn gezin te blijven. Uit het administratief dossier blijkt dat hij op 16.12.2015 in het bezit werd gesteld van een E kaart Op 03.02.2020 werd hij van ambtswege afgevoerd. Overeenkomstig artikel 39§7 van het KB van 08/10/1981, wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat betrokkene In de betwiste periode aanwezig was In het Rijk.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn zoon en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Nederland of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betreffende de in België verblijvende familieleden van betrokkene dient het volgende te worden opgemerkt. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder of zijn broer. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De redenen die betrokkene aanhaalt om niet te kunnen terugkeren naar zijn Nederland, houden geen schending in van het artikel 3 EVRM. Zijn zoon is nog heel jong waardoor deze zich gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving. Indien zijn partner en zijn kind hem niet wensen te vervoegen in Nederland, kan contact worden onderhouden door moderne communicatiemiddelen of door bezoeken gezien zijn gezin en familie die in België woont legaal het land kunnen in- en uitreizen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Bijgevolg wordt de procedure voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.3. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker een nieuw stuk neer. Het betreft een kopie van de huwelijksakte betreffende het huwelijk dat de verzoeker en mevrouw O. B. op 22 februari 2023 hebben aangegaan te Merksplas. In een begeleidende brief licht de advocaat van de verzoeker toe dat het huwelijk pas kon plaatsvinden nadat het beroep reeds was ingediend, zodat het bijgevoegde stuk niet eerder kon worden voorgelegd.

De advocaat van de verweerder vraagt om het nieuwe stuk uit de debatten te weren aangezien het dateert van na de bestreden beslissingen zodat de verweerder er geen kennis van kon hebben.

Er dient op te worden gewezen dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien dat in het raam van een annulatieprocedure ter terechtzitting nog overtuigingsstukken kunnen worden

voorgelegd. De procedure voor de Raad is van inquisitoriale aard zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening kan worden gehouden.

Het ter terechtzitting neergelegde stuk wordt derhalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62, 1^e lid en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In het tweede en laatste middel beroept de verzoeker zich opnieuw op een schending van alle bovenstaande rechtsregels, alsook van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, tezamen onderzocht en besproken.

De middelen worden als volgt toegelicht:

“(…)

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Artikel 62, 1^e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende als reden:

(…)

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

1.

Verwerende partij erkent dat verzoeker sinds zijn aankomst in België een E-kaart heeft ontvangen op 16 december 2015.

Verzoeker is echter vergeten om deze na de periode van 5 jaar te hernieuwen, doch hij heeft steeds in België verbleven en vormt een gezin met zijn (Belgische) echtgenote.

Zij hebben ook samen een kind en zijn godsdienstig gehuwd, waarnaast zij een aanvraag hebben ingediend om wettelijk in België te huwen.

Deze aanvraag is (gelet op de aanhouding van verzoeker) momenteel nog hangende, doch men heeft verzoeker reeds bericht dat er geen onderzoek door de Procureur des Konings nodig zou zijn en de aanvraag snel zou kunnen worden geregeld.

Verwerende partij stelt echter dat verzoeker ambtshalve geschrapt is en dus verondersteld wordt om het land te hebben verlaten (art. 39 §7 K.B. van 8 oktober 1981).

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel zou, dixit verwerende partij, verzoeker heden het Rijk meer dan 1 jaar hebben verlaten waardoor hij, overeenkomstig art. 19 §1 Vreemdelingenwet van 15 december 1980, zijn recht op terugkeer verloren is.

Deze redenering van verwerende partij klopt echter helemaal niet!

Eerst en vooral is het zo dat verzoeker de Nederlandse nationaliteit heeft en dus een Unieburger betreft!

Art. 42 quinquies §1 en §7 Vreemdelingenwet van 15 december 1980 stellen expliciet dat Unieburgers hun recht op terugkeer pas kunnen verliezen na een afwezigheid van 2 jaar:

“Art. 42 quinquies § 1. Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.

Art. 42 quinquies § 7. Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk ”

Ten tweede is het zo dat conculant het land niét heeft verlaten, laat staan dat hij deze zou verlaten hebben voor een periode van 2 jaar!

Verwerende partij erkent dat verzoeker ambtshalve geschrapt is op 3 februari 2020 zodat er tot op deze datum geen betwisting kan zijn dat verzoeker in het land verkeerde.

In de periode van begin 2020 tot en met het verblijf in de gevangenis van verzoeker, heeft hij steeds bij zijn vrouw gewoond op het adres te 2020 Antwerpen, W(...)straat 87.

De huur werd hiertoe ook steeds aan verzoeker gericht, dewelke geldig op dit adres woonachtig was (stuk 6).

In deze periode diende verzoeker ook naar het ziekenhuis te gaan te Hoboken, waarbij deze hem een afspraak hebben gegeven op 3 maart 2022.

Deze uitnodiging werd verstuurd op 17 februari 2022 op het adres te 2020 Antwerpen, (...)straat 87 daar dit adres algemeen geweten was.

Verzoeker was daarenboven ook een tijdlang actief als zelfstandige in de Belgische firma (...) Group (stuk 3).

Méér nog, verzoeker was ook aangesloten bij Xerius waar hij zijn sociale bijdrage betaalde waarbij duidelijk genoteerd staat dat verzoeker zijn domicilie adres 2020 Antwerpen, W(...)straat 87 betreft zodat de staat hiervan ook op de hoogte was (stuk 3).

Ten overvloede bevestigen de moeder en vrouw van verzoeker ook expliciet dat hij in de periode 2020 tot 2022 op dit adres woonde en zij hem hier ook zagen (stukken 9 en 10):

*“Ik mevrouw Z. kwam samen met mijn kinderen naar België in 2014. Z. N. mijn zoon ondersteunde mij altijd financieel en administratief Ik zag mijn zoon wekelijks in Antwerpen tussen 2020-2022).
(Stuk 9: Verklaring mevrouw E. M. Z.)*

*“Ik leerde mijn man kennen in 2020 Z. N. Sinds dat ik hem ken ondersteunde hij mij altijd zowel financieel als administratief. Wij waren elke dag bij elkaar tussen 2020-2022. Tol heden kom ik wekelijks op bezoek bij hem, samen met ons kindje. ”
(Stuk 10: Verklaring mevrouw B. O.)*

Verzoeker wijst er ook op dat hij in de kwestieuze periode met mevrouw B. samenwoonde, huur betaalde en bij haar een kind heeft verwerkt (stuk 11).

Er kan dan ook niét aan getwijfeld worden dat verzoeker wel degelijk steeds deze periode in België was en aldus nog steeds een recht op terugkeer heeft.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Verwerende partij stelt in haar beslissing eenvoudigweg dat zij met het gezinsleven van verzoeker (conform art. 8 E.V.R.M.) geen enkele rekening hoeft te houden.

Verwerende partij stelt hieromtrent zelfs expliciet dat het hebben van een gezin in België verzoeker er niet van zou hebben weerhouden om strafbare feiten te plegen én dit aldus niet getuigt van enige verantwoordelijkheid naar verzoeker zijn gezin toe:

“ Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminste van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. ”
(Stuk 12: Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29 december 2022)

Verzoeker wijst erop dat deze stelling van verwerende partij compleet indruist tegen de objectieve stukken van het dossier.

De feiten in kwestie waarvoor verzoeker is veroordeeld vonden plaats in juni 2016!

Dit terwijl verzoeker zijn vrouw pas vier jaar later in 2020 zou ontmoeten en de geboorte van de zoon van verzoeker pas nog eens 2 jaar later zou gebeuren in 2022.

Hieruit blijkt dat het gezin van verzoeker aldus pas ontstaan is respectievelijk 4 en 6 jaar na de feiten in kwestie.

Het gezinsleven van verzoeker dateert aldus van na de feiten in kwestie zodat de redenering van verzoeker dat een gezin verzoeker niet zou hebben weerhouden van het plegen van dergelijke feiten volledig onterecht is.

Verzoeker wijst er voor de goede orde ook reeds op dat ten tijde dat hij een relatie en navolgend een gezin heeft gestart er géén enkele sprake was van enig bevel tot grondgebied verlaten of inreisverbod!

Verwerende partij diende aldus wél degelijk rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker, hetgeen in casu aldus níét gebeurd is.

Verzoeker en zijn vrouw hebben een duurzame relatie en vormen reeds jarenlang een gezin cel en wonen samen op het adres te 2020 Antwerpen, W(...)straat 87.

Verzoeker draagt hierbij ook financieel bij aan zijn gezin én zelfs na zijn aanhouding en opsluiting in de gevangenis betaalt verzoeker nog maandelijks om zijn gezin te onderhouden (stukken 7 en 10).

Verzoeker heeft zijn kind ook meteen bij de geboorte erkend en was bij de geboorte aanwezig en gedraagt zich dan ook als een betrokken vader (stuk 11).

Er is dan ook duidelijk sprake van een gezinsleven waar wel degelijk rekening mee dient te worden gehouden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

(...)

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij het bepalen van de duur en het opleggen van een inreisverbod.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering er rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind, gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand.

Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende als reden:

(...)

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

1.

Zoals hiervoor reeds aangehaald, ligt verzoeker zijn leven in België.

Verzoeker woont reeds sinds 2014 in België samen met de rest van zijn naaste gezin (moeder, broer, tante,...).

Verzoeker heeft sinds 2020 ook een relatie met mevrouw E. M. Z. met wie hij ook gehuwd is én zij hebben samen ook recent een zoonje gekregen.

Sinds de meerderjarigheid van verzoeker woont hij aldus steeds in België waarbij zijn gehele sociale, culturele, werk als relationele leven zich volledig in België afspeelt.

Alle werkervaring en kennis omtrent de arbeidsmarkt van verzoeker heeft zich exclusief afgespeeld in België.

Het is duidelijk dat het leven van verzoeker zich in België afspeelt en niet in Nederland, waar verzoeker ook geen enkele band meer heeft noch enige familie er wonen heeft.

Het gezinsleven van verzoeker speelt zich daarnaast dus ook volledig hier in België af.

Het is dan ook overduidelijk dat het bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering in deze foutief is zoals hiervoor aangegeven.

Deze beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Als gevolg hiervan, is er dan ook geen belang meer om een inreisverbod op te leggen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

2.

Een inreisverbod van 8 jaar betreft een zware sanctie, dewelke conform de wet enkel kan opgelegd worden ingeval een persoon een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verwerende partij stelt in haar beslissing eenvoudigweg dat hierin voldaan is daar verzoeker veroordeeld is door het Hof van Beroep op 2 oktober 2020 voor feiten van mensenhandel (dewelke dateren uit 2016).

Een dergelijke redenering is zeer kort door de bocht en niet conform de rechtspraak, waarbij duidelijk gesteld wordt dat wanneer er sprake is van het algemeen belang en het individueel belang, dat er steeds een billijke en correcte afweging hieromtrent te worden gemaakt, hetgeen in casu duidelijk niet gebeurd is.

In zulke gevallen waarbij de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. van toepassing zijn, dient verwerende partij ook expliciet met een aantal criteria rekening te houden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen geformuleerd in haar arrest dd. 20 juni 2014, gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

(...)

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven aangehaalde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden met verscheidene van deze criteria:

Ten eerste verblijft verzoeker reeds meer dan 8 jaar in België!

Ten tweede vonden de feiten waar verzoeker veroordeeld is, meer dan 6 jaar geleden plaats, op een moment dat verzoeker nét meerderjarig was en het moeilijk had.

Sindsdien is verzoeker op géén enkele manier meer veroordeeld noch met politie gewerkt, maar heeft verzoeker steeds gewerkt, belastingen betaald, een gezin gesticht dat hij ook mee ondersteunt,... Verzoeker is sinds de feiten aldus een actief werkend lid van de maatschappij geweest.

Verwerende partij heeft echter op géén enkele manier enig nazicht gedaan of laten doen naar het gedrag van verzoeker sinds de feiten ...

Dit terwijl het duidelijk is dat er heden géén sprake is van enige actuele dreiging voor de openbare orde.

Een eenvoudige verwijzing naar feiten van méér dan 6 jaar terug zonder de actuele situatie sindsdien na te gaan voldoet duidelijk niet.

Ten derde is het duidelijk dat verzoeker ondertussen een gezin vormt met zijn echtgenote én hij daarnaast ook een zoon heft.

Zij wonen reeds geruime tijd samen waarbij verzoeker hen in het verleden (en heden nog steeds) financieel en emotioneel bij staat.

Er is dan ook duidelijke sprake van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel.

Ten vierde is het duidelijk dat de echtgenote van verzoeker ook op de hoogte is van de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd.

Verzoeker heeft deze feiten ook aan zijn echtgenote meteen verteld en sinds zijn aanhouding komt zijn echtgenote hem nog regelmatig bezoeken.

Het is aldus overduidelijk dat met heel wat pertinente elementen géén enkele rekening is gehouden door verwerende partij zodat het duidelijk is dat verwerende partij geen adequate afweging heeft gemaakt van de belangen van verzoeker.

Daar verweerder verscheidene van deze aanwezige criteria niet expliciet vermeld noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, voldoet de beslissing tot opleggen van een inreisverbod van 8 jaar dd. 29 december 2022 van verweerder dan ook niet aan de motiveringsplicht.

Gelet op het feit dat een inreisverbod van 8 jaar een zéér zware intrinsieke menging is in het individuele leven van verzoeker en zijn gezin, is het duidelijk dat verwerende partij een correcte en actuele afweging van de verschillende belangen had moeten maken, quod non.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

3.2. De verweerder heeft hierop in de nota met opmerkingen als volgt gerepliceerd:

"Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat zij nog steeds een recht op terugkeer zou hebben en dat zij een gezinsleven heeft waarmee er rekening zou moeten worden gehouden. Verzoekende partij betwist dat er sprake zou zijn van een actuele dreiging van de openbare orde omdat de feiten dateren van meer dan 6 jaar geleden.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissingen.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat er uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel, feiten waarvoor hij op 02.10.2020 door het Hof van beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 jaar.

*De bestreden beslissingen vermelden hieromtrent het volgende:
(...)*

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op grond van de voormelde motieven terecht tot het besluit is gekomen dat verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De door verzoekende partij gepleegde feiten zijn dermate ernstig en getuigen van een dermate verregaande normvervaging dat het loutere tijdsverloop sedert de feiten niet maakt dat verzoekende partij geen actuele bedreiging voor de openbare orde meer zou vormen.

In zoverre verzoekende partij beweert dat zij op grond van art. 42quinquies van de Vreemdelingenwet een recht op terugkeer zou hebben, laat verweerder gelden dat het betoog van verzoekende partij klaarblijkelijk gesteund is op de verkeerde veronderstelling dat zij een duurzaam verblijfsrecht verworven zou hebben.

Verweerder wijst erop dat er cf. art. 42quinquies van de Vreemdelingenwet een duurzaam recht op verblijf wordt erkend aan een Unieburger "voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben".

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 01.12.2015 ingeschreven werd in het vreemdelingenregister, waardoor de voormelde termijn van 5 jaar op 01.12.2020 zou verstrijken.

In casu werd verzoekende partij echter reeds op 03.02.2020 van ambtswege afgevoerd.

Verzoekende partij heeft dus niet gedurende een ononderbroken periode van 5 jaar in het Rijk verbleven.

De stukken die verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, zijn niet van die aard om het tegendeel aan te nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve terecht vastgesteld dat verzoekende partij cf. art. 19, §1 van de Vreemdelingenwet na 1 jaar zijn recht op terugkeer zou verliezen.

De stukken die verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, zijn evenmin stukken die toelaten te besluiten dat verzoekende partij binnen het jaar – en bij uitbreiding zelfs binnen de 2 jaar – naar België zou zijn teruggekeerd.

Zo legt verzoekende partij een EGW-afrekening voor die aan zowel haarzelf als haar echtgenote werd geadresseerd, doch dit bewijst uiteraard niet dat verzoekende partij effectief nog op dit adres woonachtig was.

Ook de getuigenverklaringen van de moeder en echtgenote van verzoekende partij betwijzen dit niet, aangezien het gaat om louter gesolliciteerde verklaringen.

De andere stukken die door verzoekende partij worden voorgelegd, zijn stukken die dateren van na 03.02.2022, en dus van na een tijdsspanne van 2 jaar.

Er dient aldus te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht heeft vastgesteld dat verzoekende partij haar verblijfsrecht verloren heeft.

Verzoekende partij voert nog aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met haar gezinsleven.

De stelling van verzoekende partij is manifest in strijd met de motieven van de bestreden beslissingen.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij, doch tegelijk werd geoordeeld dat de familiale belangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde:

(...)

Verweerder laat gelden dat in het kader van art. 8 EVRM de inmenging van het openbaar gezag toegestaan is, voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In casu dient vastgesteld dat de inmenging bij wet is voorzien (art. 11 van de Vreemdelingenwet), zodat aan de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM is voldaan.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de bestreden beslissingen werden immers zeer duidelijk genomen ter bescherming van de nationale openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen én uiteraard gepaste maatregelen te nemen, ten einde te vermijden dat de openbare orde (opnieuw) zou worden geschaad door vreemdelingen.

Verweerder besluit dat de inmenging in het kader van art. 8 EVRM aan alle voorwaarden voldoet.

Een schending van art. 8 EVRM is niet aannemelijk.

Door in haar verzoekschrift aan te halen dat zij haar kind bij de geboorte heeft erkend, bij de geboorte aanwezig was, een betrokken vader zou zijn en een maandelijkse bijdrage betaalt om haar gezin te onderhouden, weerlegt verzoekende partij de voormelde motieven niet. Niets weerhoudt verzoekende partij ervan om eveneens vanop afstand een nauw contact te onderhouden met haar gezin en haar gezin financieel te ondersteunen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

De middelen zijn onontvankelijk, minstens ongegrond. Zij kunnen niet worden aangenomen.”

3.3. Beoordeling

Uit de uiteenzettingen van de middelen komt duidelijk naar voor dat een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd. Ook de verweerder heeft dit middelonderdeel, blijkens de repliek in de nota met opmerkingen, op deze manier begrepen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het deugdelijk karakter van de motieven moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Het blijkt en het staat buiten betwisting dat de verzoeker Nederlands staatsburger en dus burger van de Unie is. Met de eerste bestreden beslissing wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven in toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 3° en 44ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet bepaalt de gevallen waarin aan een burger van de Unie een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

[...]”

De gemachtigde geeft *in casu* aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven met toepassing van artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]”

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Verder wordt tevens verwezen naar het artikel 43, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

De primaire rechtsgrond op grond waarvan het thans bestreden bevel wordt afgegeven, betreft echter artikel 44ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg diende de gemachtigde, conform artikel 44ter, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, rekening te houden *“met de duur van het verblijf van de burger van de Unie [...] op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

De gemachtigde zet in de eerste bestreden beslissing in de eerste plaats uiteen waarom hij besluit dat de verzoeker door zijn gedrag *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving [vormt]”*. Hierbij wordt erop gewezen dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan mensenhandel, feiten waarvoor hij op 2 oktober 2020 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding. De gemachtigde licht vervolgens op uitgebreide wijze toe waarom uit de voormelde veroordeling blijkt dat er van de verzoeker een ernstige en actuele bedreiging uitgaat voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Uit deze motieven blijkt echter niet wanneer de verzoeker de feiten waarvoor hij werd veroordeeld heeft gepleegd. Enkel de aard en de veelheid van de feiten, de maatschappelijke gevolgen van verzoekers gedragingen, en de ingesteldheid van de verzoeker worden besproken.

De eerste bestreden beslissing bevat voorts de volgende motieven inzake verzoekers gezinssituatie, en zijn gezinsleven met zijn partner en minderjarige kind in het bijzonder:

“Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht dat hij sinds 2014 in België verblijft; dat hij met een paspoort en samen met zijn moeder en zijn broer naar België kwam; dat zijn paspoort thuis ligt; dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar Nederland, dat hij een duurzame relatie heeft en dat zijn partner te Deurne woont; dat zijn familie te Antwerpen woont; dat hij een minderjarig kind heeft die te Deurne woont; dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat hij daar niemand heeft; dat hij in België naar school is gegaan en dat hij hier jarenlang gewerkt heeft; dat zijn vrouw en zijn kind hier wonen en dat hij graag bij zijn gezin wil blijven in België; dat hij graag een kans wil om bij zijn gezin te blijven. (...). De bescherming en het voorkomen van strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van zijn gezinsleven. Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat de uitoefening van zijn familieleven met zijn zoon en andere familieleden die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Nederland of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

[...]

De redenen die betrokkene aanhaalt om niet te kunnen terugkeren naar zijn Nederland, houden geen schending in van het artikel 3 EVRM. Zijn zoon is nog heel jong waardoor deze zich gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan een nieuwe omgeving. Indien zijn partner en zijn kind hem niet wensen te vervoegen in Nederland, kan contact worden onderhouden door moderne communicatiemiddelen of door bezoeken gezien zijn gezin en familie die in België woont legaal het land kunnen in- en uitreizen.”

Uit deze motieven komt duidelijk naar voor dat een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van verzoekers gezinsleven met zijn partner en kind gerechtvaardigd is omwille van de bescherming en het voorkomen van strafbare feiten. Verzoekers gezinsbelangen worden ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en hieromtrent wordt gewezen op het volgende: *“Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin.”* Gelet op de uitgedrukte motieven vormt deze vaststelling een determinerend motief als waarom verzoekers gezinsbelangen ondergeschikt worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De overige motieven handelen immers niet over het primeren van de vrijwaring van de openbare orde over de eerbiediging van verzoekers gezinsleven, maar over de mogelijkheden voor verzoekers gezinsleden om contacten met hem te onderhouden na de terugkeer naar Nederland.

De verzoeker betoogt dat de hierboven geciteerde vaststelling compleet indruist tegen de objectieve stukken van het administratief dossier. De verzoeker wijst erop dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld plaatsvonden in 2016, terwijl hij pas vier jaar later in 2020 zijn partner zou ontmoeten en de geboorte van zijn zoon pas nog eens twee jaar later zou gebeuren in 2022. Bij het verzoekschrift voegt de verzoeker een verklaring op eer van zijn partner (inventaris verzoekschrift, stuk 10) en een afschrift van de geboorteakte van zijn zoon die geboren is op 21 juli 2022 te Antwerpen (inventaris verzoekschrift, stuk 11).

Aangezien de verzoeker het bewijs bijbrengt van de geboorte van zijn zoon op 21 juli 2022, dient alleszins te worden opgemerkt dat deze zoon nog niet was geboren toen de verzoeker de feiten pleegde waarvoor hij werd veroordeeld op 2 oktober 2020. Wat verzoekers gezinsleven met zijn minderjarige zoon betreft, dient dan ook te worden vastgesteld dat de gemachtigde de voorliggende feiten niet correct heeft beoordeeld waar deze vaststelt dat het hebben van een gezin de verzoeker er niet van heeft weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen en dat dit allerminst getuigt van verantwoordelijkheid tegenover zijn gezin. Vermits uit de overige motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat met het “*gezin*” bedoeld wordt de banden tussen de verzoeker, zijn partner én hun minderjarige zoon, dient te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht is geschonden doordat de gemachtigde er ten onrechte van uitgaat dat de verzoeker dit “*gezin*” reeds had toen hij de feiten pleegde.

Waar het op zich reeds duidelijk is dat verzoekers zoon pas werd geboren jaren na de veroordeling en dus ook jaren na de gepleegde feiten, is het minder duidelijk of de verzoeker reeds een relatie had met zijn partner toen hij de feiten pleegde. Hoewel de schending van materiële motiveringsplicht reeds is aangetoond door het bewijs dat verzoekers zoon pas werd geboren ná het plegen van de feiten en niet ervoor zodat de verweerder er ten onrechte van uit ging dat het hebben van een “*gezin*” de verzoeker er niet van weerhield om zeer ernstige feiten te plegen, merkt de Raad ten overvloede op dat ook in verband met het gezinsleven met verzoekers partner geen deugdelijke motivering voorligt.

Hoewel de verklaring op eer van verzoekers partner een mindere bewijswaarde heeft dan een afschrift van de geboorteakte, dient met name te worden vastgesteld dat de verweerder in de nota met opmerkingen hieromtrent geen enkele betwisting naar voor brengt. De verweerder betwist niet dat de verzoeker en zijn partner elkaar pas leerden kennen in 2020 en evenmin betwist de verweerder dat de feiten reeds vier jaar voordien werden gepleegd.

De Raad wijst erop dat wanneer, zoals te dezen, een verzoekende partij op gemotiveerde en onderbouwde wijze betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het de verwerende partij om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen over de redenen waarop zij zich baseert om te besluiten dat verzoekers familiale belangen ondergeschikt zijn aan de vrijwaring van de openbare orde (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

De Raad stelt echter vast dat het “*vonnis*” van het Hof van Beroep van Antwerpen van 2 oktober 2020, waarvan sprake in de eerste bestreden akte, niet is terug te vinden in het administratief dossier. Wanneer de genoemde feiten van mensenhandel zijn gepleegd, wordt bovendien ook niet vermeld in de

opgegeven motieven. Het is dan ook niet mogelijk om te verifiëren of de verzoeker op het moment dat hij de feiten pleegde reeds een relatie had met zijn partner. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing op dit punt onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). De afwezigheid van het “*vonnis*” van 2 oktober 2020 in het administratief dossier wordt gelijkgesteld met de afwezigheid van deugdelijke materiële motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, zodat ook op dit punt de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS 29 januari 2014, nr. 226.252).

Het eerste middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen, te meer de verweerder geen enkele betwisting naar voor brengt inzake de gegrond bevonden kritiek.

Deze vaststelling leidt in de eerste plaats tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals de verzoeker pertinent stelt, is er door de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten ook geen grond meer om een inreisverbod op te leggen.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...] De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...]”

In de tweede bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 29.12.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Ingevolge de vernietiging verdwijnt de voormelde verwijderingsmaatregel van 29 december 2022 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer en wordt deze geacht nooit te hebben bestaan. Aldus kan het inreisverbod van dezelfde datum – dat uitdrukkelijk aangeeft gepaard te gaan met deze beslissing tot verwijdering – evenmin standhouden. Gelet op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dient te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Het thans bestreden inreisverbod betreft een *accessorium* van het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 december 2022 (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575) en er blijkt niet dat dit kan blijven bestaan los van het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het gepaard gaat. Om deze reden vereist een goede rechtsbedeling dat ook het thans bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer wordt verwijderd via een vernietiging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 december 2022 tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE